

være nogen Grund for de danske Mælkeleverandører til saa heftigt at attraa en saadan Bestemmelse, hvis det ikke netop var deres Tanke, at det nævnte vilde blive Resultatet. Med al mulig Respekt for de danske Leverandører, tror jeg dog ikke, at de ere saa engleagtige, at de udelukkende ere besjælede af kærlig Omsorg for de københavnske Forbrugere. Jeg kan da ikke se rettere, end at en Bestemmelse som den omtalte vil være, jeg beder Ordføreren undskylde, et Stykke maskeret Agrarprotektionisme. Jeg er overbevist om, at der indenfor det Parti, som den højtærede Ordfører tilhører, er Folk, der, hvis man gransker Hjerter og Nyre, dele den samme Anskuelse. Jeg er overbevist om, at for dem, der staa paa de gode, gamle Frihandelstraditioner for Landbrugets Vedkommende, disse Traditioner, der have givet det danske Landbrug dets hæderfulde Stilling i Europa, som ingen mere varmt anerkender end jeg, vil det alligevel være med blandede Følelser, at de gaa med til en Bestemmelse som denne.

Den højtærede Ordfører udtalte Ønsket om, at vi paa dette Punkt skulde blive enige. Jeg kan sige, det ønsker jeg ogsaa. Jeg tror ogsaa, at den højtærede Ordfører vil indrømme mig, at jeg har paa dette, som paa alle andre Punkter i Lovforslaget, stillet mig paa et rent sagligt Grundlag og ikke har anlagt andre end saglige Synspunkter, men jeg vil i denne Forbindelse sige, at jeg vil ikke købe denne Enighed ved at gaa med til et Skridt, om hvilket jeg skønner, at det vil bevirke en Fordyrelse af et saa vigtigt Næringsmiddel for den københavnske brede Befolkning som Mælken.

Jeg vil have Lov til i denne Forbindelse at fremdrage et Moment, som jeg med Forsæt ikke berørte i Gaar, men som jeg mener, jeg nu ikke bør lade ligge. Det er det Indtryk, som en saadan Bestemmelse vil gøre paa den anden Side Sundet. Det er en Kendsgerning, at siden Afslutningen af den svensk-norske Unionskonflikt har der været nogen Misstemning i Sverige overfor os, en Misstemning, som paa adskillige Maader har givet sig Udslag, der have været følelige for det danske Forretningsliv. Det er der mange, der kunne tale med om. Nu i den senere Tid synes det, som om denne Stemning er i Færd med at tabe sig. Men vi maa være klare over, at hvis vi gaa til en Lovbestemmelse, der vil ramme en Erhvervsgren, der har arbejdet sig opovre i Sverige paa en god og sund Basis til Gavn ikke blot for de sven-

ske Producenter, men ogsaa for de københavnske Konsumenter, og gaa til en Lovbestemmelse, der vil lægge denne Erhvervsgren Hindring i Vejen og maaske til en vis Grad umuliggøre den, vil det ikke netop fremkalde blide Følelser i den svenske Befolkning. Det vil let kunne volde en Bitterhed, der paa forskellig Maade kan tilføje det danske Forretningsliv nogen Skade. Man vil ogsaa af denne Grund, tror jeg, paadrage sig et vist Ansvar ved at gaa til en Bestemmelse som den nævnte. Jeg kan ikke med min bedste Villie, efter at det dog ikke kan bevises, at der er noget som helst reelt Grundlag for at give den svenske Mælk dette Særmærke, se andet, end at en saadan Bestemmelse, afklædt alle besmykkende Talemaader, er og bliver et Skridt i Retning af Agrarprotektionisme af den Art, vi hidtil heldigvis have holdt os fri for herhjemme. Jeg kan ikke se rettere, end at denne Bestemmelse, ikke blot paa Grund af det reelle Indhold, den har, men ogsaa paa Grund af den Tendens, den rummer, vil være et skarpt Brud med det danske Landbrugs hidtidige Traditioner.

Landbrugsministeren (*Anders Nielsen*): Det synes, som om Udvalget, der jo har stillet Ændringsforslag Nr. 35, ikke er enigt om Forstaaelsen af Udtrykket „i selve Mejeriet“. Det fremgik af Ytringer af den ærede Ordfører og af en Ytring af det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), eller hvis det sidste ikke var en positiv Ytring saa i alt Fald et Tilslutningsnik, den Gang jeg omtalte dette Forhold. Men det er en Grund mere til, at vi mellem anden og tredie Behandling faa en Forhandling derom, saa at der ikke kan være Tvivl om, hvad der forstaaes derved. Jeg tror ikke, det gaar an uden videre at gaa ud fra, at disse Prøver skulle altid og alene udtages af Karrene og aldrig af Spandene, men, som sagt, det kunne vi drøfte mellem anden og tredie Behandling. Det er kun saa meget bedre, at vi have rørt ved dette her, for at en Misforstaaelse ikke skal aabenbares paa et Tidspunkt, hvor det er for sent.

Jeg vil saa sige med Hensyn til Mælken, som jeg ikke vil bidrage til skal flyde rigeligere ud over Forhandlingen, end allerede sket er, at det jo er et Forhold, som skal drøftes mellem Udvalget og mig inden tredie Behandling. Jeg forstaaer fremdeles ikke — jeg skal iøvrigt henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte før —, at det kan være noget slemt at betegne en Vare for, hvad Varen er, at det